

Фикҳ 181-дарс. Намознинг сифати

19:01 / 14.04.2022 3572

هَٰؤُلَاءِ يَتَمَحَّشُونَ بِمَا هُوَ بِأَسْأَمٍ، وَأَبْلَوْا وَزَمَّهٗلِ دَمِ الْبَرِّ كَعُورِشِ لِدَارِ أَدِيفٍ
أَهِيَ بِكَ نَمَّاءِ حَاهِي دِي غَفَرْتُهُ أَرْمَلِ أَوْ

أَوْبُهُ أَرْقُلِ الْإِلِّ، هِيَ سِرَافِلِ الْبِوَلِّ، وَأَعْدِبِ بِوُشَمِ الْوِ، مِطْعَتِ يَلَعَلِّدِ أَمْلِكُ بِزُوجِي وَ
يَتَفِي هَبَّوْ رُدُّعِ الْإِلِّ

مِ أَيْ قَلِّكَ يَفِ أَوْ رَدِّصِ يَلَعُ غَضَّتُهُ أَرْمَلِ أَوْ هُتُّرْسِ تَحْتِ هَلِ أَمِشِ يَلَعُ هَنِي مِي غَضِي وَ
نِي دِي غِلِّ تَارِي بَبَكَّتِ نَبِي وَ عُوْكَرْلِ أَمَّوَقِ يَفِ لُسُرِي وَ نُونِ سَمِ رُكْذِ هِي فِ

نَعُ هُحُّوِي وَ قُوبِ سَمَلِ أُهُلِ وُقِّي فِ، أَعَانِ ثَلِ لِ أَلِ أَرْقُلِ دُوعَتِي وَ، وَجُّوِي الْوِ يَنْثِي مِ
أَرْقِي مِثْ، نُهُرْسِي وَ أَرْوَسِ لِ أَوْحَاتِ أَلِ نَبِي الْيَمْسِي وَ، نِي دِي غِلِّ تَارِي بَبَكَّتِ
يَلَعُ هِي دِي بَدْمَتِي وَ، أَضْفِ أَخِ عُوْكَرْلِ رُبَّ كِي مِثْ، مِ وَ مِ أَمْلِ أِكْ أَرْسِ نَمَّوِي وَ حَاتِ أَلِ
هُسْ أَرْسِ كُنْ مِ الْوِعِ أَرْزِي غِ، هَرَهْ طِ أَسَابِ، هَعَبِ أَسَا أَرْفَمِ، هِي تَبَكُّرِ

دِي مَحَّتِ لِبِ وَ، مِ أَمْلِ الْهَبِ يَفْتِكِي وَ، هُسْ أَرْعِ أَرْعِ مَسِي مِثْ، هَانْدَا وَهْ، أَثَالَتْ حَبْسِي وَ
غَضِي فِ، دُجْسِي وَ رُبَّ كِي مِثْ، أَيِ وَتَسْمِ مِ مِوَقِي وَ، أَمَّهَنِي بِ دَرَفِ نَمْلِ أَعْمَجِي وَ، مَتُّوْمِ لِ
هِي غَبِّضِ أَيِ دَبْمِ، هِي فِكْ نَبِي هُوْجِ وَ غَضِي مِثْ، هَعَبِ أَسَا أَمَّضِ هِي دِي مِثْ، هِي تَبَكُّرِ
وَ هُوْ أَثَالَتْ حَبْسِي وَ، هَلِ بَقْلِ أَوْحَنْدِ هِي لَجْرِعِ أَسَا أَوْجُومِ، هِي دِخْفِ نَعُ هَنْطِ أَيِ فِ أَمِّ
هَانْدَا.

يِلَّصِي نَمْرَهْ طِ يَلَعُ وَ، هِي لَعُ هُتَّهْ بَجِّ رِقَّتِ سَتِ وَ، هَمَّحِ دِجِي هِي شِلِّكَ يَلَعُ زُوجِي وَ
مِ أَخْزَلِ يَفِ هَتْ أَلِصِ

أَنْتَ أَيُّكُمْ سَلَجِي وَ أَرَبَكُمُ سَأَرْغُفَرِي وَ .أَهَيَذَخ فَبَاهَنْطَبُ قَزَلَتْ وَ ضَفْحَتْ أَرَمَلِ وَ
الْبُ مَوْقِي وَ هَيَبْتُ كُرْمُثْ هَيَدِي مَثْ ، هَسْ أَرْغُفَرِي وَ رُبَكِّي وَ أَنْتَ أَيُّكُمْ دُجْسِي وَ رُبَكِّي وَ
دَوَعْتَ الْوَ ، ءَأَنْتَ الْوَنْ كَل ، يَلْ وَ أَلْ أَكُهُ يَنْثَالِ أَعُكَّرَلِ وَ دُوْعُ الْوَ ضِرَّالِ يَلَعِ دَامَتْ عَا
أَهِي فَيَدِي غَفَرَ الْوَ .

وَ حَنْ عَهَبْ أَصَأْ أَوْحُومُ ، هَأَنْ مَيَّ أَبِصَانْ ، أَهَيَلَعِ سَلَجِ وَ يَرْسُيْلُ الْهَلَجَرِ شَرَتْ فَا أَهَمَتْ أَذِوَ
ةً طُوسُ بَمِةً لَبْقُلِ الْوَ حَنْ عَهَبْ أَصَأْ أَوْحُومُ ، هَيَذَخِ يَلَعِ هَيَدِي عَضَاوْ ءَلَبْقُلِ

دُشَسَتْ يَوِي وَ نَمَيَّ الْبِنِجَالِ نِمْ أَهَيَلَجَرِ هَجْرُحُمُ ، يَرْسُيْلُ الْهَوْتَيْلِ يَلَعِ سَلَجَتْ أَرَمَلِ وَ
نِإِوَ . اَرْسُ طَقَفَ هَجَتْ أَفْلَانِي يَلِ وَ أَلِ دُعَبْ أَمِي فِ أَرْقِي وَ هَيَلَعِ دِي زِي الْوَ دُوْعُ سَمِ نَبْ أَكْ
زَجَاتْ كَسْ وَ أُحَّ بَسْ .

نَمَلْ لَأَسِي الْاَمَبْ وَ غَدِي وَ ، رَّبِّي لَلِ يَلَعِ يَلِ صِي دَهَشَّتْ لِدَعَبِ وَ ، يَلِ وَ أَلْ أَكْ دُعُ قِي مَثْ
وَرَأَسِي نَعْمُ مَثْ كَلَمَلِ أَوْ رَشَبَلِ نَمَّ مَثْ نَمَّ ءِي نَبْ هَوْنِي مَيَّ نَعْمُ لَسِي مَثْ ءَسْ نَلِ
طَقَفَ كَلَمَلِ اِدْرَفْنُ مَلِ أَوْ ، هَذَا حِنْ إِي أَمِي فِ وَ بِنِجَالِ يَفُ مَامِ إِي وَ نِي مَتُؤْمَلِ أَوْ . كَلِدَكَ

Намозхон намозни бошлашни ирода қилса, «ҳамза» ва «бо»ни чўзмасдан такбир айтиб, икки бош бармоғини қулоқларининг юмшоқ жойларига теккизади. Аёл киши икки қўлини икки елкаси баробарида кўтаради. Ҳар бир улуғлашга далолат қилувчи нарса ила - агар форсча бўлса ҳам, - дуони қўшмаган ҳолда намозни бошлаш жоиз. Форсча қироат қилиш жоиз эмас. Фақат узр бўлса, мустасно. Шунга фатво берилади.

Сўнг ўнг қўлини чап қўли устига қўйиб, киндиги остига қўяди. Аёл киши кўксига қўяди. Бу ишни суннат зикри бор ҳар бир қиёмда қилинади. Рукуъдан турганда ва икки ийднинг такбирлари орасида қўлларини қўйиб юборади.

Кейин сано ўқийди. «Важжаҳту важҳи»ни ўқимайди.

Кейин сано учун эмас, қироат учун «аъузу биллааҳи»ни ўқийди. Буни намозга кеч қолган одам ҳам айтади. Уни имом икки ийднинг такбирларидан кейин айтади.

Кейин «Бисмиллаҳ»ни ўқийди. Фотиҳа билан зам суранинг орасида эмас. Буларнинг ҳаммасини ичида ўқийди.

Сўнгра Фотиҳани ўқийди ва иқтидо қилувчи каби, ичида «Омин»ни айтади.

Кейин такбир айтиб, рукуъга боради ва икки қўли билан, бармоқларини ёзган ҳолида тиззаларини ушлайди. Белини текис

тутади ва бошини кўтариб ҳам, тушириб ҳам юбормайди. Уч марта тасбеҳ айтади. Бу энг ози. Кейин бошини кўтаради ва «Самиъаллоҳу лиман ҳамидаҳ»ни айтади. Имом шу билан кифояланади. Иқтидо қилувчи «Роббанаа ва лакал ҳамд»ни айтади. Якка намозхон иккисини жамлайди.

Сўнгра тўғриланиб, тик туради. Кейин такбир айтиб, саждага йиқилади. Олдин икки тиззасини, кейин бармоқларини жуфтлаган ҳолда икки қўлини қўяди. Кейин чиғаноқларини керган ва қорнини икки сонидан ажратган ва оёқ бармоқларини қиблага қаратган ҳолда икки қўлинг орасига бошини қўяди. Уч марта тасбеҳ айтади. Бу энг ози.

Ҳажми бор ва устига пешонаси ўрнашадиган ҳар бир нарса устига сажда қилиш жоиз. Шунингдек, издиҳомда намоз ўқиётган шахснинг орқасига ҳам. Аёл киши пасайиб, қорнини икки сонига теккизади.

Кейин намозхон такбир айтган ҳолида бошини саждадан кўтаради ва хотиржам ўтиради. Сўнг такбир айтиб, хотиржам сажда қилади. Кейин такбир айтиб, бошини, кейин икки қўлини, кейин икки тиззасини ерга суянмаган ва ўтирмаган ҳолда кўтаради.

Иккинчи ракъат биринчига ўхшайди. Лекин унда сано, «аъуuzu»ни айтиш ва қўл кўтариш йўқ. Уни тамом қилгач, чап оёғини тагига қилиб, унинг устига ўтиради. Ўнг оёғини, бармоқларини қиблага қаратган ҳолда тик туттади. Икки қўлини ёзиб, бармоқларини қиблага қаратган ҳолда икки сонига қўяди.

Аёл киши икки оёғини ўнг тарафдан чиқариб, чап думбаси билан ўтиради. Кейин Ибн Масъудга ўхшаб ташаҳҳуд ўқийди. Унга ҳеч нарсани зиёда қилмайди.

Аввалги икки ракъатдан кейинги ракъатларда Фотиҳани овозини чиқармай қироат қилади. Агар тасбеҳ айтиб, сукут сақласа ҳам жоиз.

Сўнгра худди аввалгига ўхшаб ўтиради ва ташаҳҳуддан кейин Набий соллаллоҳу алайҳи васалламга салавот айтади. Кейин одамлардан сўрамайдиган нарсалар ила дуо қилади ва ўша ердаги одам ҳамда малакларни ният қилиб, ўнг ва чап тарафларига салом беради.

Иқтидо қилувчи ён тарафда бўлса, (саломининг) бирида, тўғрисида бўлса, иккисида ҳам имомни ният қилади.

Якка намозхон фақат малакни ният қилади.

(Давоми бор)

«Кифоя» китобининг биринчи жузи асосида тайёрланди